

TANYA STEWNEROVÁ

Allea,
dievča mora

Volanie
z hĺbin

FRAGMENT

Alea, dievča mora (1)

Volanie z hlbín

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Tanya Stewnerová
Alea, dievča mora (1) – Volanie z hlbín – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Tanya Stewnerová nezhorela láskou ku knihám na prvý pohľad. Keďže jej učiteľka na základnej škole povedala, že sa pravdepodobne nikdy nenaučí správne písať a čítať, vášeň k písaniu sa v nej prebudila pomerne neskoro, okolo desiateho roku života. Odvtedy však príbehy priam chrlí.

Narodila sa v roku 1974, vyštudovala literárnu vedu a niekoľko rokov pracovala ako prekladateľka a lektorka. Okrem toho sa naplno venovala spisovateľskej činnosti. Jej detská séria o Lili Vetroplaške a trilógia o elfoch sa stali bestsellermi nielen v Nemecku, ale aj v mnohých iných krajinách.

TANYA STEWNEROVÁ

Alea,
dievča mora
Volanie
z hĺbin

 FRAGMENT

Obsah

Hamburg	9
Alfa cru	25
Dobrodružstvo	44
Alein příběh	57
Zlé správy	71
Nový život	81
Búrka	94
Kamaráti	110
Dážd'	128
Amsterdam	140

Gitarista	155
Pod mostom	163
Škorpión	173
Spev veľrýb	188
Daždivá noc	195
Pomoc z mora	203
Tajomstvo	216
Bezvetrie	227
Dievča mora	236
Páni plytčiny	241
Bodnutie Škorpióna	250
Ochranný štít	258
Renesse	263
Správa z iného sveta	270

Videla, ako sa k nej blíži voda.

Skríkla.

A vzápätí spadla.

Dopad bol tvrdý, akoby vo veľkej rýchlosti narazila do zavretých dverí. O chvíľu sa však dvere otvorili a pustili ju dovnútra.

Ocitla sa v mocnom zovretí studenej vody a zachvátila ju smrteľná úzkosť. Začala zúfalo kopať nohami a mávať rukami... Rozum jej vravel, že zrejme čoskoro umrie. No srdce ani čoby odporovalo. Tĺklo hlasno a rýchlo, neskutočne rýchlo, ale nebolo to od strachu. Zrazu mala neodbytný pocit, že jej srdce bije tak rýchlo od radosti.

Hamburg

Rieka sa dnes zdala sivšia než inokedy. Pôsobila fádne a smutne. Aspoň Alea ju tak vnímala. Možno sa jej to však len zdalo, pretože aj ju zaplavil smútok. So zvesenými plecami stála v prístave a uprene hľadela na vodu. Labe je obrovská rieka, vodný kolos, ktorý sa vinie krajinou. Koľko ráz tu už takto stála a pozorovala ju, počúvala jej tiché bublanie a pokúšala sa rozlúštiť jej tajomstvá? Žiaľ, nikdy ich neodhalí, lebo k rieke sa nesmie priblížiť. Nielen k Labe, ale ani k nijakej inej rieke.

Pozrela sa na mobil. Ani jeden zmeškaný hovor. Samozrejme, že nie. Ako by mohla zmeškať nejaký telefonát, keď je taká nervózna, že po celý čas hľadá na displej?

Prestúpila z nohy na nohu. Už tu stojí dlho a je veľmi unavená. S povzdychom sa rozhliadla po okolí, či neobjaví miesto vhodné na sedenie, ktoré by bolo dostatočne ďaleko od vody a v jeho blízkosti by sa nevyskytovali mláky, do ktorých by mohol náhodný okoloidúci šliapnúť a postriekať ju vodou. Našťastie už niekoľko dní nepršalo, a tak mláky neboli.

Čoskoro zbadala vhodnú prázdnu lavičku, ktorá spĺňala všetky jej podmienky. Chvíľu na nej len tak sedela, pevne zvierala mobil a pozorovala ľudí, ktorí popri nej prechádzali – turisti aj miestni, robotníci i úradníci, ktorí na prístavnom móle chceli zjesť obed. Bolo tu rušno rovnako ako v mnohých ďalších prístaviskách v Hamburgu. Alea všetky poznala. Vo všetkých už stála a dívala sa na vodu. Toto miesto však má najradšej. Tu sa cíti ako doma a pocit domova dnes potrebuje viac než kedykoľvek predtým.

Zhlboka sa nadýchla a pokúsila sa potlačiť strach, ktorý sa ju snažil ovládnuť. Dnes sa stalo čosi veľmi vážne. Jej pestúnka ráno dostala infarkt. Alea sa prebudila vo výbornej nálade, čo nie je nezvyčajné vzhľadom na to, že bol prvý deň letných prázdnin, vošla do kuchyne a našla tam Marianne. Bola biela ako stena a spotená. Okamžite zavolala záchranku, ktorá jej pestúнку o niekoľko minút neskôr odviezla do nemocnice. Marianne má šesťdesiatpäť rokov a už dlhšie ju trápia problémy so srdcom. Doteraz si Alea nechcela pripustiť, že by sa jej mohlo niečo stať. Marianne je totiž jediná blízka osoba, ktorú má. Ak by sa o ňu už nemohla starať alebo ak by umrela, sociálka by jej našla novú pestúnsku rodinu. Musela by ísť k cudzím ľuďom, ktorí ju nepoznajú a nevedia o jej chorobe. Už len pri tej myšlienke jej stiahlo žalúdok. Strach zo sociálky je dôvod, prečo sedí tu, a nie v nemocnici pri Marianninej posteli.

Alea cítila, ako jej nepríjemná predtucha pomaly stúpa po chrbte. Marianne slúbila, že jej zavolá, len čo bude môcť. Určite každú chvíľu zazvoní mobil. Každú chvíľu...

Zotrela si slzu z kútika oka. Nechcela plakať, ale cítila sa bezmocná... a sama.

Pohľadom sa zastavila na svojej ruke. Slza, ktorú si práve zotrela, sa leskla na čiernej koženej rukavici. Spočiatku sa jej zdalo, že v nej niečo vidí, akoby tam presvitelo čosi modré a zelené. Potom však slza vsiakla do trhliny v rukavici a zmizla.

Alea niekoľko ráz zovrela ruku v päšť. Rovnako ako na všetkých ostatných rukaviciach, aj na týchto odstrihla prsty, aby jej nebránili v pohybe. Napriek tomu jej dnes prekážali. Je dvadsaťsedem stupňov, v kožených rukaviciach sa potí.

Postavila sa a usilovala sa pokojne dýchať. Musí sa vzchopiť! Sústredene pozorovala prístav. Pri čakaní na Marianin telefonát by sa mala niečím zamestnať. Vlasy hojdali známe lode, na druhom brehu škripal nákladný žeriav...

Vtom si všimla zvláštnu starú plachetnicu, ktorá sa blížila k mólu. Na prope bolo takmer nečitateľným písaným písmom napísané *Crucis*. Prižmúrila oči a poriadne sa na loď zadívala, lebo vyzerala zaujímavo. Potrebovala by nový náter, svetlozelená farba sa už na bokoch odlupovala. Pravdupovediac, vyzerala dosť spustnuto, takže ktovie, či je ešte vôbec schopná plavby. Napriek

tomu od nej Alea nevedela odtrhnúť oči. Nedokázala by povedať, čím to je, ale mala pocit, že pred sebou má niečo nezvyčajné.

Z paluby zoskočil malý chlapec a na pevnine uviazal lano. Mal asi deväť, najviac desať rokov. Potom vyskočil naspäť na loď a vzápätí zmizol v podpalubí.

Hneď nato vyšiel z kapitánskeho mostíka starší chlapec, ktorý *Crucis* zjavne viedol. Rovnako ako predtým ten malý chalan, aj on presne nacvičeným pohybom zoskočil z lode na breh. Mal asi osemnásť rokov a vyzeral milo. Bol opálený a tváril sa priateľsky. Vlasy mal strapaté ako rocková hviezda, rukáv na tričku roztrhnutý. V ruke niesol puzdro s gitarou.

Alea bola vďačná za všetko, čo ju privedie na iné myšlienky a skráti nekonečné čakanie, preto sledovala, kam ten starší chalan ide. Práve prešiel popri nej a bolo viac než isté, že mieri do blízkej kaviarne.

Vtedy si uvedomila, že je veľmi smädná. Keď sa začala prehrabávať v batohu, spomenula si, že termosku nechala doma. Vždy ju nosí so sebou, po Marianninom infarkte však odišla z bytu veľmi narýchlo, takže si zabudla nielen termosku, ale aj dáždník, a to je naozaj poriadne hlúpe a nezodpovedné. Obloha bola síce momentálne bez jediného mráčika, no ak by začalo pršať, bez dáždníka bude mať vážny problém.

Z paluby práve svižne zoskočil aj mladší chlapec, ktorý predtým priväzoval *Crucis*. Pod pazuchou niesol

ošarpaný bubon a kráčal k tej istej kaviarni ako pred chvíľou chalan, ktorý pripomínal rockovú hviezdu. Keď míňal lavičku, na ktorej sedela Alea, ich pohľady sa stretli. „Ahoj,“ pozdravil sa jej a na tvári sa mu objavil bezzubý úsmev dieťaťa.

Prekvapená Alea úsmev opätovala, no chlapec tam už nebol. Postavila sa. Keď nemá termosku, musí si kúpiť niečo teplé na pitie. S mobilom v ruke sa vydala do kaviarne. Len čo vošla, uvidela malého aj veľkého chalana. Sedeli spolu pri stole a popíjali limonádu. Alea si sadla k prázdnemu stolu v ich blízkosti. Všimla si, že menší chlapec je bosý. Veľmi sa jej to páčilo, hoci ona nikdy bosá chodiť nebude. Tento drobec vyzeral trochu bláznivo. Bláznov má rada. Koniec koncov, aj ona k nim tak trochu patrí.

Keď prišla čašníčka, Alea si objednala čaj. „Nemusí byť horúci, stačí teplý,“ požiadala.

Čašníčka zdvihla obočie. „Nechceš radšej ľadový čaj?“ Dievčina odmietavo mávla rukou. „V nijakom prípade!“

Čašníčka sa uprene zadívala na jej čierne rukavice. Alea si vedela predstaviť, čo si asi myslí: *Na rukavice je predsa priteplo! A k tomu ešte ten čaj!*

Silene sa usmiala a čašníčka pokrčila plecami. „Jeden vlašný čaj,“ zopakovala a odišla.

Alea si všimla, že chlapci ju sledujú. Drobec vzápätí skonštatoval: „Hustý outfit.“

Prekvapene sa mykla, a keď si uvedomila, že sa červená, šiltovku si stiahla nižšie, aby jej nebolo vidno do tváre. Oblečené mala staroružové hodvábne sako, pánske tielko a roztrhané džinsy, na krku jej viselo niekoľko dlhých náhrdelníkov, obuté mala vysoké čierne topánky, na hlave svoju najobľúbenejšiu blankytne modrú šiltovku a, samozrejme, na rukách rukavice. Vedela, že jej outfit je pomerne hustý. Bol to totiž zámer. Už dávno sa začala obliekať extrémne nápadne. Malo to jediný dôvod: potrebovala odvieť pozornosť od toho, že každý deň nosí rukavice.

Nikto zo susedov či z ľudí v škole o jej chorobe nevedel. Spolužiaci aj učitelia si mysleli, že rukavice sú len jeden z jej mnohých módných výstrelkov. Ak ju považovali za bláznivú a výstrednú, bolo jej to milšie, než keby vedeli, že je chorá. Iba Marianne tušila, ako veľmi ju choroba obmedzuje v každodennom živote a o koľko slobody ju oberá. Nikto iný sa to však nesmie dozvedieť. Nestojí o súcit.

„Vďaka,“ hlesla so sklonenou hlavou, lebo si bola istá, že ešte vždy jej horia líca.

Našťastie chalani sa už začali baviť medzi sebou a na ňu sa nepozerali. Pod stolom si rozbalili jedlo a vždy keď sa čašníčka nepozerala ich smerom, tajne si odhryzli.

Alea sa usmiala. Pri pohľade na nich si náhle uvedomila, že aj ona je hladná. Od raňajok nemala nič v ústach.

Po niekoľkých minútach jej čašníčka priniesla čaj. Bol horúci, takže najprv ho musela nechať trochu vychladnúť.

Zrazu k stolu chalanov prišlo dievča. Malo čiernu pokožku a dlhé dredy zviazané do vysoko vyčesaného copu. Na hrudi malo zavesený akordeón.

„Čau, Tess!“ pozdravil malý chlapec.

„Nazdar,“ odvetilo dievča a sadlo si.

„Zatvorila si dvere na palubu?“ opýtal sa väčší chalan.

Tess sa zamračila. „Na to som zabudla,“ odvetila so zvláštnym prízvukom. „Vrátim sa.“

Chalan mávol rukou. „Kašli na to, toho nášho starčka aj tak nikto neukradne. Poď, niečo sme ti nechali.“ Pod stolom jej podal chlieb so syrom.

Alea sa začudovala. Bolo aj to dievča na palube *Cru-cis*? Sú to súrodenci? Nie, to určite nie. Tess má čiernu pokožku, malý chlapec je biely ako krieda a má ryšavé vlasy, rocková hviezda má pokožku svetlohnedú. Okrem toho sa ani trochu nepodobajú.

Tess na jeden dúšok vypila staršiemu chalanovi limonádu a opýtala sa: „Môžeme? Ste pripravení?“

Chalani pritakali. „Tam oproti je dobré miesto,“ vyhlásil starší a ukázal na chodník pred kaviarňou. Na stôl položil päťeurovú bankovku a z puzdra vybral gitaru. Ryšavý chalan vytiahol starý bubon, vylovil z neho pokrčený pánsky klobúk a nasadil si ho na hlavu. Tess zatiaľ vyniesla akordeón pred kaviareň. Potom sa všet-

ci traja postavili vedľa seba, pripravili si hudobné nástroje a začali hrať známu rockovú pieseň, ktorá vďaka akordeónu znela veľmi nezvyčajne. Zdalo sa, že práve to upútalo pozornosť okoloidúcich. Keď Tess začala spievať, Alea od prekvapenia otvorila ústa. Tess je pravá rocková speváčka! Spievala nespútaným, trochu chrapľavým hlasom. Skutočnou rockovou hviezdou v ich trojici bola evidentne práve *ona*! Starší chalan mal síce správny účes a dobre hral na gitare, ale Tess ho úplne zatienila. Všetci sa za ňou obracali. Mladík s gitarou sa spokojne a vševediaco usmieval, ani čoby to už niekoľko rás zažil, a evidentne z toho mal radosť.

Len čo sa pieseň skončila, rozoznel sa nadšený potlesk. Samozrejme, tliekala aj Alea. Menší chlapec chodil s klobúkom v ruke pomedzi ľudí a vyberal peniaze. Mnohí mu doň hodili jednoeurovku alebo dvojeurovku. Keď zastal pred Aleou, sklonila hlavu. „Je mi ľúto, no ešte musím zaplatiť za ten čaj,“ povedala.

„Lenže počúvala si! A páčilo sa ti to! Videl som to na tebe,“ dožadoval sa honorára.

Alea nemohla odporovať. „Áno, ale som na mizine.“

„To sme my v jednom kuse,“ zasmial sa chalan. „Musíš mi niečo dať.“

Alea zvrátila čelo. „Napríklad čo?“

„Čo tak šiltovku?“

Alea rozhodila rukami. „To neprichádza do úvahy! Je moja najobľúbenejšia!“

Chlapec sa zamyslel. „Tak rukavice.“

Alea sa mykla. „To nemôžem.“

„Prečo nie?“ opýtal sa a so záujmom sa na ňu pozrel.
„Čo je s tými rukavicami?“

„Radšej si vezmi šiltovku!“ zvolala namiesto odpovede. Strhla si šiltovku z hlavy, pričom si dala záležať, aby jej dlhé čierne vlasy stále zakrývali uši, a zostali teda dobre schované tie miesta za nimi, ktoré musia zostať skryté vždy a za každých okolností. „Tu máš,“ povedala a podala mu čiapku.

Chlapec si ju s prekvapeným výrazom na tvári vzal. „Super! Naozaj mi ju dáš? Vďaka!“ S úsmevom od ucha k uchu utekal k ostatným, aby im čiapku ukázal. Tess a starší chlapec sa prekvapene pozreli na Aleu, ktorá prikývla a okamžite uhla pohľadom. Dočerta! Bola to jej najobľúbenejšia šiltovka. Rukavice mu však v nijakom prípade nemohla dať. Mala mu ponúknuť jeden z náhrdelníkov! Prečo jej to nenapadlo?

Vtom prišiel k trojici akýsi muž a rozčúlene čosi vysvetľoval. Starší chlapec zmierlivo povedal: „Jasné, hneď. Veď už ideme!“ Evidentne tu nebolo povolené hrať a spievať. Všetci traja si teda zbalili nástroje a sklamané odišli. *Škoda*, pomyslela si Alea, *to je fakt veľká škoda*.

Vošla do kaviarne a odpila si čaju. Ešte bol horúci, ale už bola hrozne smädná. Zatiaľ čo pila, znovu sa pozrela na mobil. Ani jeden zmeškaný hovor! Uvedomila si, že

sa jej opäť zmocňuje strach. Ktovie, ako sa Marianne darí. Bolí ju niečo? Starajú sa o ňu dobre? Bude čoskoro zase zdravá? A čo ak nie?

Preglga. Čo ak na ňu bude doma čakať niekto zo sociálky? Ak by Marianne musela zostať v nemocnici niekoľko týždňov, odvedú ju niekde inde ešte dnes? Zničené zovrela pery, ale vzápätí sa prinútila uvažovať rozumne. Ešte je len skoré popoludnie. Jednoducho zostane tu. Zvyšok dňa môže stráviť v prístave a čakať na Mariannin telefonát. Niekedy predsa *musí* zavolať!

Keď dopila čaj, zaplatila a pomaly odkráčala naspäť k lavičke. Posadila sa a rozhliadala sa naokolo. Pohľad jej znovu zablúdil ku *Crucis*, ktorá pokojne spočívala pri prístavnom móle. Dôkladnejšie si loď prezrela. Potrebovala síce nejaké opravy, zato na streche kapitánskeho mostíka boli solárne panely, čo je určite výbava nových a moderných lodí. Všetko tu bolo trochu krivé a akoby jedno k druhému nepatrilo. Práve to sa jej však páčilo.

Na palubu vyšla Tess. Alea si rukou zatienila oči pred slnkom a pozorovala ju. Dievčina niesla niečo veľké a postavila to na kormu. Žeby to bol terč na šípky na drevenom stojane? O dve minúty prišiel do zadnej časti lode aj menší chlapec a hneď nato i starší, ktorý sa pozorne rozhliadol okolo seba. Len čo sa zadíval Aleiným smerom, inštinktívne sa prikrčila. Keď presunul pohľad inam, znovu sa vystrela. Čo tam asi robia? Pomaly sa

postavila a čo najnenápadnejšie kráčala k lodi, až nakon stála takmer pri nej. Dokonca počula, o čom sa trojica rozpráva.

„No tak, šup!“ povzbudzovala Tess malého chalana a niečo lepila na šípkový terč. Bola to mapa.

Chlapec vzal do ruky šípku a hodil ju do mapy. Potom zajasal. „Fínsko! Tam sme neboli už veľmi dlho!“

Väčší chlapec vyhlásil: „Dobrý zásah, Sammy. Teraz v júni je Fínsko najkrajšie.“

Alea žasla. Rozhodli sa, kam pôjdu, podľa toho, kde dopadla šíпка? Jednoducho niekam trafili a budú sa plaviť na to miesto? Rozbúšilo sa jej srdce. Loď, vietor a širšie more... sloboda. Uvedomila si, že vzdychla.

V tej chvíli starší chlapec otočil hlavu. „Tam vzadu je správca prístavu,“ varovným hlasom oznámil ostatným. „Idem za ním a zaplatím prístavné poplatky. Vy skloňte hlavy a nech vás nikto nevidí. Jasné?“

„Jasné, jasné, kapitán!“ odpovedali Tess aj Sammy a zmizli. Vzápätí však Sammy ešte raz vystrčil hlavu. „Ben?“ zavolať na staršieho chalana. „Myslíš si, že v tom stánku vzadu majú moju čokoládovú tyčinku?“

Chlapec, ktorý sa zjavne volá Ben, sa na Sammyho prísne pozrel. „Povedal som hlavu dolu!“

„Takže majú?“ začula Alea Sammyho hlas za lodným zábradlím.

„Nie!“ zasyčal Ben, zoskočil z lode a utekal k správcovi prístavu zaplatiť poplatok.

Alea s pohľadom upretým naňho usúdila, že Ben je na lodi najstarší. Alebo sa na *Crucis* nachádzajú aj dospelí, ktorých ešte nevidela? Tess a Sammy volajú Bena kapitán a navyše šiel práve zaplatiť prístavný poplatok. Všetko teda naznačuje, že na lodi sú len oni traja. Tá predstava ju fascinovala. Podľa toho, ako Tess vyzerá, usúdila, že nie je od nej oveľa staršia, má asi trinásť, a Sammy... ako už predtým odhadla, môže mať deväť alebo desať. Ako je možné, že sa plavia na plachetnici sami bez rodičov? Je vôbec niečo také povolené?

Vtom si uvedomila, že zrejme práve preto Ben dvom mladším deťom prikázal, aby sa schovali. Aby správcovi prístavu nebolo podozrivé, že na tejto lodi nie sú dospelí...

Alea bola ako zhypnotizovaná. Tess, Ben a Sammy nielenže plachtia tam, kam im ukáže šípka, ale na lodi žijú úplne sami!

„Do podpalubia!“ prikázal Ben svojim dvom spoločníkom, ktorí boli zjavne ešte schovaní, len čo sa vrátil na *Crucis*. Ozvalo sa rachotenie a šelest. Potom nastalo ticho.

Alea, ktorej v hlave vírili najrozmanitejšie myšlienky, si sadla na nízky múrik. Bola veľmi rozrušená. Vždy bolo jej snom cestovať, niekam sa vydať a vidieť kus sveta. Vinou svojej choroby síce nikdy nesenála o lodi – to rozhodne nie! –, ale to, čo tí traja podľa všetkého robia, je presne to, čo si odjakživa tajne želala. Sú slobodní. Sú vonku.

Hlavu si zaborila do dlaní a začala snívať, čo bolo jednoznačne lepšie než v jednom kuse kontrolovať mobil.

Najbližších päť hodín sa nestalo nič. Alea sedela na múriku prístavného móla a uprene hľadela pred seba. Marianne sa neozvala a Alein strach sa menil na paniku. Už niekoľko ráz sa jej pokúšala dovolať, poslala jej aj zopár esemesiek, ale nedostala nijakú odpoveď...

Vyskočila na rovné nohy. Náhle sa jej zmocnil taký strach, že by najradšej zakričala.

„Ahoj,“ povedal odrazu niekto. Vyľakane sa obrátila. Vedľa nej stál Sammy a na hlave mal jej blankytne modrú šiltovku! „Si v poriadku?“

Alea sa naňho uprene pozrela. Cez plece mal prehodenu plnú nákupnú tašku. Zjavne bol v supermarkete. „Áno, jasné, som okej,“ vyhrkla, hoci vôbec nebola okej.

„Hm... tak čau.“ Sammy sa na ňu ešte raz spýtavo pozrel a obratne ako opica rýchlo vyliezol na loď.

Len čo zmizol v podpalubí, Alea si v duchu začala nadávať, že neodpovedala inak. Napríklad: *Môj život je momentálne v troskách*. Alebo: *Mám taký strach, že by som sa najradšej rozplakala*. To by bola úprimná odpoveď. Niečo také by však nikdy nepovedala – nikomu. Nemala vo zvyku zdôverovať sa ostatným. V škole mala len niekoľko kamarátov a nebol medzi nimi nikto, s kým by sa niekedy rozprávala o svojich problémoch a starostiach, nikto, komu by teraz, dnes, mohla zatelefonovať. Je sama ako prst.

Všimla si, že na *Crucis* sa niečo deje. Sammy vyšiel na palubu a v ruke mal tablet, ktorý položil na stôl na korme lode. Bol tam malý kútik, kam priniesol vankúše na sedenie a zavesil tam svetelnú reťaz. Aleu to prekvapilo. Zjavne plánovali večerať na palube. Vtom jej nebezpečne zaškvrkalo v bruchu. Bola hladná ako vlk.

O chvíľu sa objavil Ben s veľkým hrncom, ktorý odniesol na kormu a postavil na stôl. Ostražito sa rozhliadol na všetky strany. „Správca prístavu už má asi voľno,“ uvažoval nahlas a sadol si k Sammymu a Tess, ktorí sa nakláňali nad hrncom.

„Rezancová polievka je najlepšia!“ zvolal Sammy.

„Ja mám radšej paradajkovú,“ vyhlásila Tess a nabrala si niekoľko naberačiek.

Alea zacítila vôňu polievky a od hladu jej prišlo zle. Okamžite musí niečo zjesť! V peňaženke však má presne šesťdesiatštyri centov. Možno mal Sammy pravdu a mohla by si za to v stánku kúpiť čokoládovú tyčinku. Malú? Polovicu?

„Haló! Ty!“ vyrušil ju z úvah akýsi hlas.

Prekvapene sa pozrela ku *Crucis*, lebo mala pocit, že hlas prichádza práve odtiaľ.

Ben stál pri zábradlí. „Si hladná?“

„Ja?“ šokovane sa opýtala.

„Áno. Vyzeráš, že omdlieš od hladu. Chceš sa s nami najesť? Poď na palubu.“

Na palubu? Alea zalapala po dychu a v hlave sa jej

preháňalo množstvo myšlienok. *Áno! Chcem ísť na palubu!*

Nie, nie, v nijakom prípade.

„To... nemôžem.“

„Prečo?“ Ben zoskočil z lode a podišiel k nej.

Aleino srdce bilo ako zvon. Čo má robiť?

„Ak chceš, môžeš sa s nami navečerať,“ povedal Ben, ktorý už stál priamo pred ňou a premeriaval si ju pohľadom. „Si biela ako krieda. Myslím si, že potrebuješ rezancovú polievku.“

Alea pomaly prikývla. Vzápätí však rezolútne pokrútila hlavou. Nielenže ju pozýva na LOĎ. Pozýva ju na loď, na ktorú treba preskočiť, ak sa tam chce dostať! Medzi prístavným mólom a *Crucis* je minimálne metrová priepasť. Čo ak tam nedoskočí a spadne do vody? *Nie, nie, nie! Je to priveľmi riskantné!*

„Čoho sa bojíš?“

„Že spadnem do vody.“

„Takže tak!“ zasmial sa Ben. „Vyberieme mostík.“

„*Mostík?*“ To slovo Alea v súvislosti s loďou nikdy nepočula.

„Je to taká drevená doska, ktorá sa položí medzi loď a breh. Väčšinou sme leniví na to, aby sme ju vyťahovali, no pre teba to urobíme.“

„*Mostík!*“ zakričal Sammymu, ktorý visel na zábradlí a pokukoval po nich. Nato sa dal do pohybu a o chvíľu už *Crucis* s pevninou spájala mostík.

Alea sa na tú vec dívala s búšiacim srdcom. *Je stabilná? Vydrží?*

„Pomôžem ti,“ povedal Ben, chytil ju za ruku a opatrne ju viedol k lodi. Nasledovala ho váhavými krokmi, zatiaľ čo vo svojom vnútri zvädzala ťažký boj. Niečo v nej veľmi chcelo ísť s ním. V uplynulých hodinách sa niekoľko ráz pristihla, že si predstavuje, ako žije na palube tejto lode. To je však veľmi hlúpe. Od vody sa predsa musí držať čo najďalej, za každú cenu! Studená voda je v jej prípade životu nebezpečná. Ísť na loď je bláznivý nápad.

„Okej,“ zašepkala a urobila prvý krok.

Alea cru

Alea prešla cez mostík, pričom po celý čas silno zvierala kapitánovu ruku. Ben ju podopieral a vďaka jeho pevnému stisku mala pocit, že ak by stratila rovnováhu, zachránil by ju.

„Nevieš plávať?“ opýtal sa.

„Nie,“ zamumlala. Keď sa suchou nohou ocitla na lodi, uľahčene si vydýchla. Srdce síce mala až v hrdle, ale zvládla to!

Prišiel k nej Sammy. „Vitaj na *Crucis*,“ povedal a hlboko sa jej poklonil.

„Vďaka,“ hlesla.

„Volám sa Samuel,“ predstavil sa. „Samuel Draco. Môžeš ma volať Sammy ako ostatní.“

Vtom si Alea uvedomila, že sa pod ňou hýbe podlaha, a tak sa vystrašene chytila zábradlia.

„Lod' sa vždy trochu hojdá.“ Sammy prikývol, akoby súhlasil sám so sebou. „Na mori ešte viac ako v prístave.“

Už len pri tej myšlienke prišlo Alei opäť zle. „No nemôže sa nič stať, však nie?“

Sammy sa zasmial. „A čo by sa asi tak mohlo v prístave stať? Neboj sa. Tu sa nemôže nič stať ani neplavcovi.“

Niečo v jeho hlase ju upokojilo, nuž sa opatrne pustila zábradlia. Hojdanie v skutočnosti nebolo až také hrozné. Myšlienka na obrovské množstvo vody pod loďou ju však vrátila do stavu najvyššej pohotovosti a prudko bijúce srdce akoby jej vravelo, že sa asi naozaj zbláznila.

„Najeme sa tam oproti.“ Ben ukázal miesto na sedenie na korme, kde Tess sústredene konzumovala rezancovú polievku. „Pravdaže, ak nám Tess niečo nechá,“ dodal.

„Nechcem, aby mi vychladla,“ zamumlala Tess s hlavou sklonenou nad tanierom.

Studená, to by bolo zlé, pomyslela si Alea. Ak je polievka studená, nesmiem ju jesť.

Ben šiel znovu popredu a Sammy hneď za ním. Alei sa podlamovali kolená, ale pomaly sa pobrala za nimi.

Sammy sa k nej otočil a bez rozpakov si ju premeriaval. „Si celkom pekná,“ poznamenal.

Alea sklopila zrak a uvedomila si, že sa opäť červená.

„Tvár máš ako z rozprávky. Si úplne bledá a s tými dlhými čiernymi vlasmi vyzeráš ako Snehulienka.“

Tess sa nahlas rozosmiala.

Sammy si Aleu ďalej prezeral. „A tvoje oči... sú také... zvláštne.“

„Zelené,“ povedala Alea. Už viac ráz počula od ľudí, že má veľmi zvláštne oči. Prečo ich považujú za zvláštne,

jej nikto nevedel vysvetliť, ale niekedy to videla aj sama, keď sa pozrela do zrkadla. V zelenej dúhovke sa čosi lesklo. Občas sa jej zdalo, akoby tam bolo zatvorené niečo, čo sa chce dostať von, niečo jasné a žiarivé. Po tejto myšlienke väčšinou nasledoval strach, že by to mohlo súvisieť s jej chorobou, že by lesk v očiach mohol signalizovať blížiacu sa horúčku alebo čosi horšie. „Mám zelené oči.“

„A ja zase hnedé!“ zakričal Sammy a zdalo sa, že má z toho obrovskú radosť. „A som ryšavý,“ dodal s úsmevom od ucha k uchu.

„No... to vidím,“ povedala Alea.

Ben ukázal na miesto pri malom stole a všetci sa posadili.

Tess s plnými ústami kývla hlavou smerom k Alei. „Som Tess.“

Alea aj teraz zaregistrovala prízvuk, no nevedela ho zaradiť.

„A ja som Ben.“

„Alea,“ predstavila sa a cítila, že sa začína upokojsť.

„Dost' dobré meno,“ skonštatoval Sammy. „Celá si nejaká dost' dobrá.“

Alea nevedela na všetky tie komplimenty reagovať. „Hm,“ bolo jediné, čo jej napadlo.

Ben sa zasmial. „Sammy vždy rád preháňa.“

„Ani náhodou!“ bránil sa Sammy. „Je to presne tak, ako hovorím.“

Ben sa usmial. „Netvrším, že je to inak.“ Pozrel sa na Sammyho tak láskyplne, až si Alea odrazu bola istá, že sú bratia.

„Teraz už jedz,“ ponúkol ju Ben a nabral jej do taniera rezancovú polievku.

Alea sa prekvapene pozrela na štvrtý pripravený tanier. Chcel ju Ben už od začiatku pozvať, aby sa s nimi najedla? Všimol si, ako dlho sedela na prístavnom móle?

Vzala si lyžicu a ochutnala. Našťastie bola polievka ešte takmer horúca. Pustila sa teda do jedenia. Bola taká hladná, že sa nezdržiavala hryzením rezancov a obsah taniera rýchlo zhltna.

„Zdá sa, že si bola poriadne hladná,“ postrehol Ben. „Kedy si naposledy jedla?“

„Dnes ráno,“ odvetila medzi dvoma hltmi.

„U teba doma?“ vypytoval sa ďalej Ben.

Alea sa naňho zadívala. To je teda čudná otázka!

„Ben sa pokúša zistiť, či si ušla z domu,“ vysvetlila jej Tess s pohľadom upretým do taniera.

Sammy sa na Aleu spýtavo usmial.

„Nie, neušla som z domu,“ odvetila. V duchu si však položila otázku, či je to naozaj pravda. Uplynulé hodiny sa ustavične pohrávala s myšlienkou, že sa domov nevráti, a vyhne sa tak sociálke. Hoci sa ešte úplne nerozhodla, napoly už z domu ušla.

Jej odpoveď Bena evidentne nepresvedčila.

„Nemusíš nám nič vysvetľovať, ak nechceš.“

Chvíľu všetci mlčali, napokon Aleina zvedavosť zväčšila nad nesmelosťou. „Vy ste ušli z domu?“ opýtala sa a postupne sa na každého pozrela. Niekoľko sekúnd bolo hrobové ticho. Žeby trafila do čierneho?

Ben na ňu uprel vážny pohľad. „Ak ti o sebe niečo poviem, nesmieš to nikomu prezradiť.“

Alea zvrážtila čelo. „Prečo nie?“

„Lebo potom by sme ťa museli jedine zastreliť,“ vyhlásila Tess.

Sammy sa zachichotal.

Ben pokrútil hlavou. „Skrátka to sľúb.“

„Dobre. Sľubujem, že o tom nikomu nepoviem.“

Zdalo sa, že Ben je spokojný.

„Neušli sme z domu,“ vysvetlil Sammy. „Ben a ja bývame na *Crucis* už dosť dlho.“

Ben prikývol.

„Sme bratia, aj keď tak nevyzeráme,“ pokračoval Sammy. „Ja som oveľa krajší než Ben, ale...“

Brat ho plesol po zátylku.

Alea sa zasmiala. Sammyho tvár bola skôr sympatická ako pekná. Okrem veľkej medzery medzi zubami mal namiesto uší dve obrovské plachetnice. Naopak Ben vyzeral veľmi dobre, a to nielen vďaka rockersky strapatým vlasom.

„Na tejto lodi bývame odvtedy, ako naši rodičia pred štyrmi rokmi umreli.“

„Uf!“ Alea prestala jesť. „Ste sirotý?“

„Áno, ale máme super strýka,“ odvetil Sammy. „Strýka Oskara. Na *Crucis* žil celé roky, a keď naši rodičia zomreli pri nehode, adoptoval nás. Odvtedy sme na mori.“

„Na tejto lodi žijete už štyri roky? A čo škola?“ zaujímala sa prekvapená Alea.

Sammy na ňu sprisahanecky žmurkol. „Domáca výučba, učil nás strýko Oskar.“

„Niekedy viac, niekedy menej,“ tichým hlasom poznamenal Ben.

„Strýko Oskar vždy chcel, aby sme videli svet,“ povedal Sammy a rýchlo doložil: „A to sme aj videli. Preplochtili sme už všetky moria sveta!“

„Ben hovorí ôsmimi cudzími jazykmi a Sammy štyrmi,“ dodala Tess.

Sammy pyšne vystrčil bradu, zatiaľ čo Ben odmietavo pokrútil hlavou. „Moja islandčina má medzery a ani arabčina nie je dokonalá.“

Sammy namietol: „Ak sa niekedy dostaneme tak ďaleko na východ, určite už budeš vedieť perfektne po arabsky.“

„A kde je ten váš strýko? Aj on je na palube?“ opýtala sa Alea.

„Nie, teraz robí niečo iné,“ odvetil Sammy.

„Je spisovateľ,“ dodal Ben. „Pravdepodobne si však o ňom ešte nepočula. Volá sa Oskar Walendy.“

Alea pokrútila hlavou.

„Píše bláznivé knihy.“ Ben pokračoval v jedení a pritom rozprával. „Pred pol rokom sa rozhodol odísť do tibetského kláštora, aby tam mohol meditovať a zároveň písať svoju novú knihu.“

„Pred pol rokom mal Ben osemnásť,“ vysvetlil Sammy. „A strýko Oskar vedel, že kým bude u mníchov, poradíme si sami.“

Ben pritakal. „Naučil nás všetko, čo na lodi potrebujeme vedieť.“

Alea sa zamyslela. Napokon nabrala odvalu a opýtala sa: „No úplne dovolené to nie je, aby ste takto cestovali sami na lodi. Všetci nie?“

Sammy vystrúhal grimasu. „Dobrá otázka.“

„To presne nevieme,“ priznal Ben. „Keďže sme už toľko rokov na cestách, nie sme nikde poriadne prihlásení. Či môžem Sammyho učiť a či mám právo sa oňho starať, tým si nie som istý, ale myslím si, že áno. Nechceme sa však ísť pýtať na úrad, aby sme zbytočne nedráždili hada bosou nohou.“

„A nemal by niečo také vedieť váš strýko?“

Ben pokrčil plecami. „O takéto veci sa nikdy veľmi nestaral.“

Alea zrazu pochopila, prečo boli takí opatrní pred správcom prístavu a v kaviarni. V ich situácii bolo určite najlepšie vzbudzovať čo najmenej pozornosti.

„*Crucis* má už viac ako štrnásť rokov,“ hrdým hlasom povedal Ben.

„Prečo sa tak volá?“ opýtala sa Alea, ktorá sa chcela dozvedieť čo najviac. Jej život bol v porovnaní s ich pirátskou existenciou absolútne jednotvárny.

Ben si vzal krajec chleba, a kým ho natieral maslom, odpovedal: „Loď je pomenovaná podľa súhvezdia Južného kríža. Poznáš ho?“

Alea pokrútila hlavou. O súhvezdiach nemala ani tušenia.

„Náš starký, ktorý spolu s naším otcom a so strýkom Oskarom loď postavil, vedel navigovať podľa hviezd. Ako moreplavci v dávnych časoch.“

Alea žasla. „Ako je niečo také možné?“

„Podľa hviezd na nočnej oblohe sa dá orientovať, ony ti ukážu cestu. Ak máš sextant, dokonca ti presne prezradia, kde si a kam musíš ísť.“

Alea nevedela, čo je sextant, ale páčilo sa jej Benovo zaujatie a lesk v jeho očiach.

„Strýko Oskar sa naučil navigovať podľa hviezd od nášho starkého a potom to naučil nás,“ vysvetlil Ben.

„Čože?“ Na Aleu to urobilo obrovský dojem. „Aj vy to viete?“

Ben pritakal, akoby to bolo niečo úplne bežné.

Sammy sa však vyšklícal od ucha k uchu. „Ja si večne pletiem Kasiopeju a Jaštericu. Inak celú oblohu poznám naspamäť!“

Tess, ktorá pôsobila, akoby sa sústredila iba na jedlo, vydala zvuk, ktorý by sa dal považovať za súhlas.

„*Crucis* je skvelé meno,“ povedala Alea. „Páči sa mi. Je nezvyčajné a takmer rovnako nápadné ako samotná loď...“

„Tebe sa naša loď zdá nápadná?“ znepokojene sa opýtal Ben.

Alea rozvážne mávla rukou. „Dnes napoludnie mi rozhodne okamžite padla do oka.“

Sammyho pohľad spočinul na jej rukách. „Tie rukavice si nikdy neskladáš? Ani pri jedení?“

Alei takmer zabešlo.

Našťastie Ben práve povedal: „*Crucis* sme schválne nenatreli nanovo. V skutočnosti je to krásna a zvláštna loď. Náročky sme ju však nechali trochu zájsť, aby nebola nápadná a nikto si ju nezapamätal. Čo presne ťa na nej upútalo?“

„Neviem.“ Alea premýšľala. „Pripomína mi dobrodružstvo. A slobodu.“

„To sa hodí, lebo my sme dobrodruhovia,“ rozžiaril sa Sammy.

Ben zagúľal očami. „Nepočúvaj ho,“ poradil Alei. „V skutočnosti sa usilujem, aby tu všetko prebiehalo podľa možností čo najmenej dobrodružne.“

Napriek jeho slovám mala Alea dojem, že Ben má tento slobodný život na hranici zákona veľmi rád.

Sammy jej to potvrdil. „Jasné, že máš rád dobrodružstvo, Ben! Priam ho zbožňuješ!“ Nenútene sa zasmial, akoby si nerobil nijaké starosti. S ničím. Potom si pritia-

hol maslo a krajec chleba si natrel z oboch strán. Keď sa do chleba poriadne zahryzol, všimol si Alein pohľad. S plnými ústami vysvetlil: „Prečo my mala chutiť dobre iba jedna strana, keď ich môžem natrieť obidve?“

Alea sa usmiala.

„Aj ty máš rada dobrodružstvo?“ odrazu sa jej spýtala Tess.

Dievčina sa zamyslela. Ešte nikdy nijaké dobrodružstvo nezažila.

Vinou svojej choroby na seba vždy hľadela najmä ako na pacientku, nie ako na niekoho, kto by mohol zažívať zaujímavé veci. Odpoveď, ktorú dala Tess, teda prekvapila aj ju. „Áno, myslím si, že mám.“

Tess sa na ňu skúmavo pozrela a potom pokračovala v jedení.

„Aj ja!“ trochu zbytočne zvolal Sammy. „My všetci! Práve preto sme partia.“

Alea zdvihla obočie. „Vy ste partia?“

Ben prikývol.

„Vždy som chcel mať partiu,“ vysvetľoval Sammy, „ale najskôr sme na palube boli dlho sami. Iba Oskar, Ben a ja. Potom dokonca len Ben a ja. No odvtedy ako je s nami Tess, je všetko inak!“

Alea sa pozrela na Tess. „Odkedy si...“ začala.

Sammy však hneď pokračoval: „Voláme sa Alfa cru.“ Žiarivo sa na ňu usmial, akoby čakal nejakú reakciu.

„Aha?“

„Chceš vedieť prečo?“ netrpezlivo ju nabádal.

„Pravdaže.“

„Takže... najjasnejšia hviezda Južného kríža je Acrux, po latinsky *Alfa Cru*.“ Sammy si šťastne pošúchal ruky. „A *cru* sa vyslovuje kru, rovnako ako anglické slovo *crew*, ktoré znamená posádka. To je predsa geniálne, však?“

Alei myklo kútikmi úst. Vždy si myslela, že partie sú skôr pre malé deti.

„A všetci máme aj niečo ako prezývky! Krstné meno zostáva, ale priezvisko si volíme podľa súhvezdia,“ vychrtil Sammy. „To bol môj nápad!“ Znovu sa na ňu s očakávaním pozrel.

„To je skvelé,“ pochválila ho.

Ben dodal: „Sammy vymyslel rituál na pridelenie priezvisk.“ Z tónu jeho hlasu bolo jasné, že mu to vôbec nepripadá detinské. „Je to podobné ako rituál, ktorým určujeme ďalší cieľ našej plavby.“

„To som dnes poobede videla,“ vykĺzlo Alei.

„Áno?“ opýtal sa Ben s ironickým úsmevom. Zjavne ju celé popoludnie pozoroval rovnako dôkladne ako ona loď a jej posádku.

„Na palube máme starú latinskú knihu o súhvezdiach. Každý ju vezme do ruky a prelistuje bez toho, aby sa pozeral na jednotlivé strany,“ pokračoval Ben.

„Na jednej strane potom nechá knihu otvorenú!“ netrpezlivo sa zapojil do rozhovoru Sammy. „Súhvez-

die, ktoré je na tej strane opísané, je potom tvoja prezývka.“

Alea to začínala považovať za celkom zaujímavé. „A aké mená ste pri tom rituáli dostali vy?“

„Ja som Sammy Draco,“ odvetil Sammy rýchlo. „*Draco* je Drak. Skvelé súhvezdie,“ dodal trochu piskľavým hlasom. „Ben sa volá Ben Libra. *Libra* sú Váhy.“

Ben sa uklonil, akoby ho niekto práve predstavoval.

„A Tess sa volá Tess Taurus. *Taurus* je Býk.“ Sammy vyskočil. Zjavne už nevedel od vzrušenia obsedieť. „Ešte by sme chceli mať ďalších členov!“

Ben zdvihol ruku. „Pokoj, Sammy. Aspoň raz nebuď taký pojašený.“

„Alea by bola dokonalá voľba!“ odvetil Sammy. „Očividne ušla z domu a v Tessinej kajute je ešte jedna voľná posteľ. Perfektne by sem zapadla.“

Alea s buchnutím položila lyžicu.

Ben chlácholivo podotkol: „Alea ani nevie plávať. Navyše ju vôbec nepoznáme.“

„Ani o mne ste nič nevedeli, keď ste ma vzali do partie,“ nečakane sa do rozhovoru opäť zapojila Tess.

Alea počúvala. Je možné, že sa jej Tess práve zastala? V žalúdku sa jej rozlial neznámy príjemný pocit. Naozaj ju chcú vziať medzi seba?

„Prinesiem tú knihu.“ Sammy sa rozbehol a zmizol v podpalubí.

Alea sa spýtavo pozrela na Bena a Tess.

„Nedaj sa prevalcovať!“ upozornil ju Ben.

Sammy však už bol naspäť. „Tu je!“ Priniesol veľkú starú knihu so zažltnutými listami.

„Sammy!“ prísne zvolal Ben. „Alea nemôže podstúpiť rituál, kým sa s ňou poriadne neporozprávame.“

Sammy sa na brata prosebne pozrel. Ich pohľady boli do seba pevne zakliesnené. Sammy uhol očami ako prvý. „Tak dobre,“ súhlasil proti svojej vôli a postavil sa vedľa stola. Na to, aby si sadol, bol zjavne priveľmi rozrušený.

„Tak sa porozprávame teraz!“

Všetky oči spočinuli na Alei.

Uvedomila si, že sa jej trasú ruky, a skryla si ich pod stôl. Pocity v nej vreli rovnako ako vlny na rozbúrenom mori.

„Čo by si o nás ešte chcela vedieť?“ opýtal sa Ben.

Alea otvorila ústa, no hneď ich zase zavrela. Chcela by vedieť sto vecí! Práve teraz jej však nenapadla ani jedna jediná otázka. Bola veľmi zmätená...

„Ako si sa spojila s chalanmi?“ opýtala sa nakoniec Tess.

„Náhoda,“ odvetila.

„Osud!“ dodal Sammy.

Tess sa nedala vyrušiť a pokračovala: „Som Francúzka.“

Pravdaže! Alea by sa najradšej buchla po čele. Jej prízvuk je predsa úplne jasne francúzsky!

„Poviem ti, ako som sa dostala na loď,“ povedala Tess s nenútenosťou, ktorú jej Alea závidela. „Moji rodičia sa pred niekoľkými týždňami rozišli. Chcú sa rozvieť.“ Keď rozprávala, nebolo na nej vidieť, či ju to trápi. „Dovolili mi cestovať počas letných prázdnin, aby som...“ hľadala správne slová, „... prišla na iné myšlienky.“

Alea sa na ňu spýtavo pozrela. Koľko môže mať rokov? Dvanásť? Trinásť? Akí rodičia dovolia trinásťročnému dievčaťu, aby cestovalo samo?

„Odjakživa som chcela ísť do Londýna,“ dodala Tess. „Preto som ako čierny pasažier nasadla do rýchlika a doviezla som sa až tam.“

Alea nevychádzala z údivu.

„So sebou som mala iba batoh a akordeón,“ povedala a pokrčila plecami. „Na Piccadilly Circus som potom natrafila na Bena a Sammyho. V škole som bola vždy veľmi dobrá z nemčiny, navyše naši susedia sú Nemci. Ben a Sammy sa bavili o tom, že by potrebovali niekoho, kto by s nimi spieval v kapele, a tak som ich oslovila.“

„Spieva perfektne!“ zvolal Sammy. „Je to naša rocková princezná! Naša pirátska rocková princezná!“

„Počula si ju, však?“ opýtal sa Ben.

„Áno, naozaj spieva skvelo,“ odvetila Alea a pokúšala sa v tom zmätenom príbehu vyznať.

„Tess je s nami dva týždne,“ dodal Sammy. „Odkedy sa k nám pripojila, zarábame na našich vystúpeniach

oveľa viac peňazí. V Bruggách sme za jedno popoludnie dostali dvesto eur!“

„A odvtedy ste celý čas na mori?“ naliehala Alea.

„Väčšinou. Tess v Londýne hodila šípku, ktorá dopadla na sever Nemecka. Preto sme sa plavili do Hamburgu, ale s mnohými prestávkami a výletmi na pevninu. Tak to robíme vždy. Niekde zakotviť a pokojne sa rozhliaďnúť po okolí, to je na tom najkrajšie.“

Alea Sammyho pozorne počúvala. Život, ktorý opisoval, bol výnimočný a vyvolával v nej takú intenzívnu túžbu, s akou sa ešte nestretla.

Slova sa znovu ujala Tess. „Už po polhodine sa ma Sammy spýtal, či chcem byť členom ich partie,“ povedala s úsmevom.

„Najlepším členom!“ presvedčivo dodal Sammy.

Tess pokrčila plecami. „Povedala som si, že to skúsím. Boli ku mne milí a cestovať s nimi je lepšie, než byť sama.“

Tomu Alea veľmi dobre rozumela.

Ben ju pozoroval. „Aj ty si sama, však?“ Pozrel sa na ňu, akoby to naozaj chcel vedieť, ale zároveň ako keby bolo v poriadku, ak neodpovie.

„Ja... mám pestúnku,“ odvetila a zarazila sa. Naozaj sa im chce zdôveriť? Nikdy sa nikomu len tak nezdôveruje! Zatiaľ čo bola prekvapená sama sebou, hovorila ďalej: „Volá sa Marianne a ujala sa ma, keď som bola ešte úplne malá. Jej vlastný syn už bol dospelý a býval

inde. Vždy sme boli len my dve. My dve proti zvyšku sveta.“ Alea sa trochu neprirodzene zasmiala a do očí jej vrhla slzy. „Dnes ráno dostala infarkt.“

Sammy si zahryzol do spodnej pery. „Au!“

Alea cítila, že sa v nej znovu dvíha vlna ľútosti. „Bojím sa, že zomrie,“ zašepkala takmer nečujne. „Marianne mi mala zavolať. Celý deň som na to čakala, ale neozvala sa. Možno...“ rozplakala sa, „... možno zomrela.“

Na chvíľu sa rozhostilo ťaživé ticho, potom ju Sammy objal. Urobil to veľmi opatrne, a hoci ju to samu prekvapilo, neodtiahla sa. Inštinktívne zdvihla ruky a tiež ho pevne oblapila. Potom pocítila, že ju objal aj Ben.

„Tess, aj ty,“ povedal Sammy a hlavou jej naznačil, že sa má pridať.

Tess však odmietavo mávla rukou. „Nie, kašli na to. Aj tak je vás tam už priveľa.“

Chlapci sa však nedali zneistiť a ďalej držali Aleu v pevnom zovretí. Za normálnych okolností by sa z takého objatia čo najrýchlejšie vymanila. Niečo také bolo predsa veľmi zvláštne! No tu a teraz to bolo veľmi príjemné, a tak zažmurila oči a dovolila im, aby ju pevne držali. Rozbúrené pocity sa v nej pomaly upokojili a hneď jej bolo lepšie.

Po chvíli ju Ben so Sammym pustili. Rukavicou si zotrela stopy po slzách a ubezpečila sa, že dlhé vlasy jej dobre zakrývajú uši. Potom sa nesmelo usmiala.

„Na to si ešte budeš musieť zvyknúť,“ skonštatoval

Sammy. „Ja som dosť... hm... ako sa tomu hovorí?“
Prosebné sa pozrel na brata.

„Maznáčik,“ vysvetlil Ben a žmurkol na Aleu. „Sammy sa na teba okamžite nalepí, ak mu to dovoľíš.“ So smiechom dodal: „A niekedy stiahne aj ostatných.“ Vzápätí opäť zvažnel. „Na tvojom mieste by som nečakal, kedy sa pestúnka ozve. Prečo nezájdeš do nemocnice a nepozrieš sa, ako sa jej darí?“

Alea pokrútila hlavou. „Mohol by tam čakať niekto zo sociálky. Okrem Marianne nemám nikoho.“

„A možno nie! Na úradoch väčšinou nie sú takí rýchli,“ nazdával sa Ben.

„Nemocnica je veľmi ďaleko,“ namietla Alea. „Nemám lístok na autobus a zostalo mi len šesťdesiatštyri centov.“

„V tom prípade budeš musieť ísť stopom,“ navrhol Sammy.

Alea sa zarazila. Marianne ju často varovala, aby nejazdila stopom, takže jej to ani nikdy nenapadlo.

„Pravdaže nemáš ísť stopom sama,“ rýchlo dodal Ben. „To by bolo veľmi nebezpečné. Ak však pôjdeme všetci spolu, bude to v poriadku.“

„Vy chcete ísť so mnou?“ Alea neverila vlastným ušiam.

Ben sa usmial. „Prečo nie?“ Pozrel sa na ostatných. „Alebo máme dnes v pláne niečo lepšie?“

„Niééé!“ zakričal Sammy.